

Arrest

nr. 167 254 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 april 2016, waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er

geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat de bescherming die Italië aan verzoeker biedt voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de toepassing van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet daar de reële bescherming in een eerste land van asiel waarvan sprake in voormeld artikel geen betrekking heeft op een EU-lidstaat (cf. artikel 25 en 26 van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005), artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet enkel het geval behandelt wanneer de verzoeker reeds een vluchtelingenstatus werd toegekend en artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU (dat bepaalt dat een EU-lidstaat een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kan beschouwen wanneer een andere EU-lidstaat internationale bescherming heeft toegekend) niet omgezet werd in de Belgische interne rechtsorde. Verzoeker besluit hieruit dat er in de Belgische rechtsorde geen bepaling bestaat die toelaat om een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of tot het bekomen van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet ten gronde te onderzoeken wanneer de verzoeker reeds een subsidiaire beschermingsstatus geniet in een andere EU-lidstaat.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten."

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip "reële bescherming": "Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet." (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Verweerder benadrukt in zijn verweernota terecht dat voornoemde omzetting een logisch gevolg is van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

De Raad is hierbij dezelfde mening toegedaan als verweerder in zijn verweernota waar deze stelt dat zulks a fortiori geldt in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, in casu Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien. Dat in voorliggend geval, uit het geheel van de elementen die voorliggen, genoegzaam blijkt dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië, dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming er in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-

refoulement beginsel naleeft, dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals dat verzoeker géén valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Polen te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdend met de geldigheid van diens Italiaanse verblijfstitel.

Voor zover verzoeker argumenteert dat een eerste land van asiel conform artikel 25, tweede lid, b) van de Richtlijn 2005/85/EU louter begrepen kan worden als zijnde een land dat geen lidstaat is, merkt verweerder nog terecht op dat zulk een invulling gelezen moet worden in samenhang met de aanhef van het kwestieuze tweede lid van artikel 25, waaruit blijkt dat deze definitie stricto sensu betrekking heeft op asiolverzoeken die als niet-ontvankelijk kunnen worden beschouwd: "De lidstaten kunnen een asiolverzoek uit hoofde van dit artikel als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer [...]." Zulks gaat in casu evenwel geenszins op daar de bestreden akte geen onontvankelijkheidsbeslissing betreft, doch wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus waarbij verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Als dusdanig blijkt dat de commissaris-generaal een ruimere of meer gunstige beslissing heeft getroffen dan wat er door de Procedurerichtlijn 2005/85/EU (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven.

Op grond van verzoekers verklaringen en de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker actueel nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië. In het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die de Italiaanse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat haar levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Italië geweigerd zou worden en toont evenmin aan in zijn eerste land van asiel, Italië, persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn en men er vluchtelingen zoals verzoeker geen onderdak bieden, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Waar verzoeker de door hem aangevoerde problemen in Afghanistan herhaalt en zijn verzoekschrift stoffeert aan de hand van enkele identiteitsstukken die reeds werden overgelegd evenals een aantal algemene informatiebronnen, gaat hij volledig voorbij aan de vaststelling dat hij actueel over reële beschermingsmogelijkheden in Italië beschikt en hij bijgevolg geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om de Afghanistan te verlaten (of verhinderen om ernaar terug te keren) opnieuw te laten onderzoeken door de Belgische asielinstanties, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat verzoeker ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, quod non in casu.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, Italië, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting van 1 april 2016, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 februari 2016, voert verzoekende partij aan dat zij verblijf heeft in Italië, maar dat ze daar geen beroep kan doen op bescherming aangezien zij daar geen onderdak kan krijgen en geen behandeling krijgt voor haar psychiatrische aandoening. De raadsman van verzoekende partij licht toe dat verzoekende partij gevlucht was uit een psychiatrisch ziekenhuis en dat hij in die zaak een andere raadsman opvolgt en niet weet of zijn cliënt thans beroep doet op psychiatrische zorg. Verzoekende partij krijgt de gelegenheid om voor de volgende zitting aan te tonen dat zij in behandeling is.

Ter terechtzitting van 29 april 2016 stelt verzoekende partij, onder verwijzing naar het arrest nr. 155.882 van 30 oktober 2015, dat zij omwille van haar ernstige psychische problemen een kwetsbaar profiel heeft en dat uit voornoemd arrest, dat rapporten aanhaalt van Aida, blijkt dat de situatie in Italië zeer moeilijk is voor asielzoekers die medische hulp nodig hebben. Verzoekende partij stelt dat uit het arrest blijkt dat het rapport verwijst naar de toegang tot gezondheidszorg voor mensen die lijden aan mentale problemen met hulp van gespecialiseerde NGO's, doch dat het netwerk NITRAST dat voorzag in specifieke medische en psychologische zorg voor slachtoffers van foltering of geweld in 2012 moest sluiten (p.73). Op de vraag of verzoekende partij een 9ter heeft ingediend wordt geantwoord dat dit niet het geval is. Verzoekende partij legt een bundel met stukken neer die haar gezondheidsproblemen moeten aantonen.

Verzoekende partij haar betoog omtrent haar psychiatrische problematiek overtuigt geenszins en kan niet worden aangenomen. Immers, ondanks de uitdrukkelijke en expliciete vraag van de Raad op de zitting van 1 april 2016 om stukken dienaangaande neer te leggen en de maand tijd die zij hiervoor kreeg, legt verzoekende partij tot op heden geen documenten neer waaruit zou (kunnen) blijken dat zij heden in behandeling is en specifieke psychiatrische zorg nodig heeft. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet *in concreto* met recente objectieve documenten aan dat zij een (dermate) psychisch kwetsbaar profiel heeft zoals ze het omschrijft.

De door verzoekende partij ter terechtzitting d.d. 29 april 2016 aangebrachte stukkenbundel bevat immers nagenoeg alleen documenten met betrekking tot de periode 2009-2012, waarin verzoekende partij blijkens de inhoud van de neergelegde stukken enkele malen werd opgevolgd door een psycholoog of psychiater van onder meer het gezondheidscentrum A.N.A.I.S. en van 'Dokters van de Wereld', en waarin verzoekende partij een of meerdere aanvragen in het kader van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet indiende. Voorts legt verzoekende partij een algemeen overzicht/tabel van medische,

bijna uitsluitend fysieke klachten in 2009 neer, en een (nietszeggend) geneesmiddelenvoorschrift van een dokter uit Rome dat van 16 maart 2014 dateert. Afgezien van een schrijven van 'Dokters van de Wereld' van 25 april 2016, slechts enkele dagen voor 's Raads zitting op 29 april 2016, waaruit blijkt dat verzoekende partij er die dag een gesprek had met een psychologe, en zij er midden mei 2016 een nieuwe afspraak heeft, legt verzoekende partij echter geen recente (medische) documenten neer, laat staan actuele stukken waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partij heden met ernstige psychische problemen te kampen heeft en een (psychiatrisch) kwetsbaar profiel heeft. Verzoekende partij toont dit niet met recente, concrete en objectieve medische attesten aan. Haar betoog ter terechtzitting berust aldus, nu met betrekking tot het jaar 2016 en de afgelopen jaren enkel die 2 recente documenten van 'Dokters van de Wereld' voorliggen waaruit dus louter blijkt dat zij er enkele dagen voor de zitting een gesprek had met een psycholoog en er binnenkort opnieuw een afspraak heeft, louter op beweringen die zij echter geenszins met recente concrete en objectieve medische bewijsstukken weet hard te maken.

Verzoekende partij maakte bovendien tijdens haar gehoren in het kader van onderhavige asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien op het Commissariaat-generaal op 5 oktober 2015 en 9 november 2015 nergens melding van haar verklaarde psychiatrische problematiek en kwetsbaar profiel. Ze maakte op geen ogenblik gewag van het feit dat zij te kampen zou hebben met ernstige psychische problemen en dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Zij bracht dit niet (eerder) ter sprake, ook niet in haar verzoekschrift, en staat dit niet met recente en concrete objectieve documenten, waardoor haar argumentatie ter terechtzitting dienaangaande elke overtuiging, ernst en grondslag mist en derhalve niet kan worden aanvaard. Verzoekende partij haar betoog omtrent haar psychiatrische aandoening kan dan ook niet worden aangenomen.

Betreffende verzoekende partij haar stelling dat zij geen onderdak kan krijgen in Italië wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Verzoeker brengt voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Italië geweigerd zou worden en toont evenmin aan in zijn eerste land van asiel, Italië, persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn en men er vluchtelingen zoals verzoeker geen onderdak bieden, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze en de andere vaststellingen in de beschikking van 18 februari 2016, en ze werpt er geen ander licht op.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 18 februari 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Italië, haar eerste land van asiel.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS